

טיב הקהילה

ב"ד

תזריע מצודע
א' אייר תשפ"ו

המסע לפי אופק ירושלים

זמן הדלקת הנרות ומצ"ש

הרה"נ	6:34
מוצ"ש"ק	7:48
ר"ת	8:27

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סו"ת א'	8:35
סו"ת ב'	9:20

גליון מס':
830

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'
בנשיאות מורנו ורבנו שליט"א

שבת ראש חודש

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

לחברייך כשנתת דרור לשפתותיך, כי כעת הנך רק מסופק שמא מרננים עליך הבריות, והנך מצטער על כך מאוד, ואם כך הוא רק על הספק, כבר תוכל לשער כמה גדול הוא הצער של זה שיודע בבירור שלגלת עליו... ואם היה מעיו גם להטיל דופי בבני אדם בפניהם, ודאי גם מתכוונים לומר לו מן השמים כך: כעת גם אם מדברים עליך הרי אין זה בנוכחותך, ואינך רואה כמו עינך איך הנך ללעג בעיני בני אדם, ואף על פי כן הנך מצטער מאוד, ואילו אתה מלבד מה שהעות פנים להטיל דופי בוולתך, הוספת חטא על פשע לבותו גם בנוכחותו. אם כן הבן היטב חומרת מעשיך.

במעלה התפתחה של מידה כנגד מידה

מובן מאליו שמצב כעין זה מעוררת הכרתו של החוטא באיולתו, ומאכן ואילך יחפוץ לשנות דרכו, ולהשגיח כמורא מפני.

אולם ידע קוב"ה שגם אחר שהחוטא יתן כל זאת על לבו, וכבר יסכימו מן השמים לטהרו, אינו מובטח עדיין שקבלתו להטיב יחזיק לאורך ימים, ויש לחוש שמא עם הזמן ישכח את מצבו האומלל שבעבר ויחזור שוב לסורו. אם לא שתיכף אחר שיקבל עליו להטיב דרכו, גם יעידו בפניו שאכן כאשר עלתה על דעתו כן הוא, ועוונות אלו הם שהביאו לידי השפלתו. מכח עדות זו יתחקקו הדברים היטב בלבו ושוב לא יבוא לידי תקלה.

זוהי ששנינו בדברי רש"י אלו, שסדר טהרתו של המצורע הוא באמצעות הדברים המוכיחים על החטאים שהביאוהו לידי מצבו האומלל. הציפורים מעידים על עוון לשון הרע, ובהם גם מזהירים אותו שיהרהר מאכן ולהבא מעוון זה. וה'עץ ארז' וה'אזוב' וה'שני תולעת' שלשתן מעידים ומתרים על עוון הגיאנות.

תדע שכן הוא, שכן גילו לנו חז"ל: (ספרא מצודע, פרשה ה) שהכהן המטהר אומר לפני המצורע דברי כיבושים: 'בני, אין הנגעים באים אלא על לשון הרע, שנאמר (דברים כד, ה): 'השמר בנגע הצרעת לשמור מאד ולעשות'.

מכאן מבינים אנו את הטובה שמטיב הקב"ה גם עם החוטאים, כי כשהוא מענישם הוא מוכיח אותם בעצם העונש על מה ולמה הוא מענישם, וזאת כדי שישכיל ויכיר באיולתו, ואז תשמח המכה עצמה כרפואה, כי יבוא על ידה לידי תשובה ותיקון המעשים.

דבר זה צריך ללמדנו איך להתנהג בזמנים שבהם אנו מתמודדים בקשיים ובמצוקות, שתמיד עלינו להתבונן מה מתכוון הבורא ברוך הוא לעורר אותנו בזה? לאיזה ענין מכוונים את דעתנו במצבינו הנוכחי? ואז אכן נמצא את הפרט שאת תקנתו דורשים מן השמים.

ואכן כך שמעתי ממורי ורבי הגה"צ רבי בנימין רבינוביץ ז"ע, שבימינו רבו מאוד ההסתרים, ואין אנו חשים כמעט באור העליון, אולם דבר אחד אין ההסתר שולט גם בימינו, והוא הענין של 'מידה כנגד מידה', זהו חסד ה' עם בריותיו שמתנהג עמהם במידה זאת כדי להטותם אל הדרך הישרה מתוך תיקון וטהרת המידות.

וצינה הכהן ולקח למשה שתי צפרים חיות טהרות ועץ ארז ושני תולעת ואזב: (יד, ד) ופירש"י: טהורות - לפי שהנגעים באין על לשון הרע, שהוא מעשה פשוטי דברים, לפיכך הווקקו לטהרתו צפרים, שמפסטיין תמיד בצפצוף קול. ועץ ארז - לפי שהנגעים באין על גסות הרוח. ושני תולעת ואזב - מה תקנתו ויתרפא? ישפיל עצמו מגאותו, כתולעת ואזב:

כשנתבונן האין מוטל על המצורע להתמודד עם מצבו בימי חלוטו נוכל להבין היטב את גדל התועלת שיש בהנהגתו של הקב"ה עם האדם במידה כנגד מידה.

דהנה כפי שאנו רואים בדברי רש"י כאן, נעש המצורע בצרעתו בעוון 'לשון הרע' ובעוון 'גסות הרוח'. בסיבת שני עוונות אלו הטילו עליו מן השמים את הטומאה הקשה מכל הטומאות. וזאת כי ראו מן השמים שדוקא מתוך כך יבין את איולתו ויתקנו.

נתבונן במצבו של זה שנקנסה עליו טומאה זו על שהתגאה על אחרים. הרי זה כמי שאומרים לו מן השמים, אם מתגאה אתה, תצטרך לעשות בעצמך פעולות כדי ליישר דעתך ותכיר את האמת. על כן עליך להתלבש בבגדים קרועים, ולהכריז על עצמך שהנך טמא. דבר זה יגרום לך השפלה בלתי נסבלת. ואחר שהותקף על עצמך רושם בלתי נכבד, עליך גם להתעלם מהשטח, עליך לצאת מחוץ למחנה, ושם תשב בדד, ותרגיש עצמך כמגורש וכמנודה מבני הישוב, ואז גם תעלה על דעתך שבני הישוב באמת מנדים אותך על היותך שפל וטמא בעיניהם, ומעתה אין מי שיחפוץ בקירובך...

אחר הדברים האלה שוב אין אנו צריכים לבאר מדוע יתנו דברים אלו את אותותיהם בהמתגאה. כי אין לך מצב של השפלה יותר ממצבו של זה. מעתה שוב לא יעלה על דעתו שיש בו איזה מעלה יתירה על חבריו, כי מי הוא זה שהרגיש והיכיר בשפלותו יותר ממנו...

כעת נתבונן גם במצבו של זה הנכשל בעוון 'לשון הרע'. גם אותו מענישים באופן שירגיש בתקלתו, כי על זה העוון אי אפשר לעבור אלא כשנמצאים בקרבת בני אדם, וכשנקנסה עליו טומאה זו, מרחיקים אותו מבני אדם, ושוב אי אפשר לו לפטפט עמהם ולעשות פיו חולין. אמנם בנוסף עליו לעשות פעולות שלא ישוב עוד כסלה, ולכן, גם עליו מטילים משימה זו, עליו ללכת בבגדים פרועים ולהתחזות לאיש תמהוני, גם יכריז על עצמו שהינו טמא וצריכים להיבדל הימנו, ולאחר מכן יצא מן הישוב וישב מחוץ למחנה.

אז כשהינו יושב יחידי, יצטער בכפליים, הן מאי יכולתו ליהנות מהשקיה בחברת בני אדם, והן ממה שמעלה על דעתו שאחר שהתפרסם כמצורע וכטמא ודאי מרננים עליו הבריות. וכשיתבונן על מה עשה ה' ככה, ישכיל ויבין כי זהו על אשר הפקיר את לשונו והטיל דופי על זולתו. וכעת מכוונים מן השמים לומר לו: אם הימנאותך בקירבת בני אדם מביא אותך לידי חטא, נרחיק אותך תחילה מבני אדם. ובוהו הזמן גם נמחיש בפניך את הכאב העצום שגרמת

טיב המערכת

המצודע ביום טהרתו

יהודי אחד בא להרש"ש להתאונן על גדל צערו ורוב ייסוריו וכי כבר כשל כוח הסבל, בהגיעו ראה שיש תור גדול של אנשים המחכים להיכנס לרב, בינתיים התיישב בחדר ההמתנה ותרדמה נפלה עליו, והנה הוא רואה את עצמו בעולם העליון עומד לפני בית דין של מעלה, שם הראו לו את גלגוליו הקודמים ואת הסיבה שבשבילה הגיע לזה העולם, ואז הביאו את כל מעשיו והניחו על כף המאזניים, המאזניים נטו מאוד לכף חובה והבושה היתה גדולה... אבל אז התחילו להביא חבילות חבילות של יסורים שעברו עליו, והמאזניים החלו לנטות לכיוון הזכות, כל חבילה שהונחה הטהה את הכף עוד ועוד עד שנעצרו החבילות והמאזניים נעצרו קרוב מאוד לצד הזכות, חסר רק עוד קצת כדי שהכף תיטה לצד הזכות, צעק האיש 'הביאו לי עוד קצת יסורים!' ובתוך כך התעורר משנתו, הוא הבין כי היסורים הם לטובתו, ויצא מבית הרב.

פרשתנו אומרת 'זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו', דרשו על כך הצדיקים כי כשאדם נמצא 'ביום טהרתו', כשהוא מנסה לטהר את עצמו ממשעו, הוא רוצה לשוב בתשובה שלמה, ופתאום הוא מרגיש כמצורע ממש, כאילו משמים נידוהו וח"ו אין רוצים בתשובתו, ולא רק שאין שערי שמים נפתחים בפניו, אלא שהוא מרגיש כאילו כל השערים ננעלים, ואינו מבין, וכי אין תשובתי רצויה לפני הבורא יתברך?! והשאלה היא שאלה טובה!

ואז מגיע ידידו הוותיק - היצר הרע, והוא מתחיל להוכיחו על עבירותיו שעבר בימי חלדו, והוא זוכר הכל - כלום הוא לא שוכח... ואיזה בושות יש לו, והיצר ממשיך בתוכחתו, וכי איך תחשוב שירצה הקב"ה בתשובתך? הרי אין שום תשובה שיכולה לכפר על רוב פשעיך, ח"ו, ועלול האדם להישבר ואולי אפילו להאמין לו, לזאת מזהירה אותנו התורה הקדושה, 'זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו', דע לך כי אם אתה מרגיש על עצמך את 'תורת המצורע', סימן שאתה נמצא 'ביום טהרתו', ואל תיבהל מהמצב הזה, כי 'עוד קצת יסורים', ואז ייפתחו בפניך כל השערים.

(ע"פ: 'טיב התורה' - תור"מ)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיר
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

ערכוני שיחות: 0534-100024

טיב
ההודעות

יו"ר הוועדה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

נכתב ע"י הר"ר מאיר רבינוביץ שליט"א

- א.** הברכה והספירה צריך להיות במעומד, ובידיעבד אם ספר בישיבה יצא (ש"ע"ו ומ"ב ס"ט).
- ב.** מותר לספור בכל לשון, ובלבד שיבין אותו הלשון, ואם אינו מבין, ואפילו ספר בלשון הקודש לא יצא, דכיון שאינו יודע מה הוא אומר אינו נקרא ספירה (מ"ב סק"ה), וי"א דאם ספר בלשון הקודש אף שאינו מבין יצא (שאלת יעב"ץ סי' קל"ט, ומביאו שו"ת סק"ג), וע"כ י"א דאם ספר בלשון הקודש ולא הבין, יחזור ויספור בלשון שמבין בלא ברכה (כה"ח סק"ב).
- ג.** אמר ספירת העומר, אך חלם ולא כיון למה שאמר, יצא בדיעבד (גם אני אודך שו"ת הגר"ח ח"ב סי' קמ"ט).
- ד.** לכתחילה צריך שידע בשעת הברכה איהו יום הוא הולך לספור, ואפילו אם יש בדעתו לומר עם חברו מילה במילה כך שלא יהיה שום הפסק בין הברכה להספירה, אעפ"כ אין לעשות כן, ובידיעבד אפילו לא ידע ובירך על דעת לסיים כמו שישמע מחברו וסיים כמוהו יצא (ש"ע סי' ס"ה ומ"ב ס"ט).
- ה.** צריך למנות הימים וגם השבועות, שנאמר תספרו חמשים יום, וכתוב שבעה שבועות תספור לך (ש"ע סי' ס"ה ומ"ב ס"ט).
- ו.** אם מנה שבועות ולא ימים, כגון שאמר ביום השביעי היום שבוע אחד ולא הזכיר ימים כלל לא יצא, אך זה דוקא בהשלמת שבוע שאז הוא חיוב מדינת הזכיר הימים והשבועות, אבל לאחר השלמת השבועות כגון ביום השמיני אם אמר היום שבוע אחד ויום אחד יצא, אע"פ

- יא.** מי ששאלו חבירו בבין השמשות וכ"ש אחר צאת הכוכבים כמה ימי הספירה הלילה, יאמר לו אתמול היה כך וכך, אבל אם אמר לו היום כך וכך אפילו בלשון לעז, ואפילו לא אמר לעומר, לא יוכל לחזור ולספור בברכה (ש"ע סי' ס"ד ומ"ב ס"ט).
- יב.** אמנם אם לא אמר היום, או שכיון בפירוש שלא לצאת ידי ספירה בזה, יכול לחזור ולברך (מ"ב סק"ב).
- יג.** ואם כבר הלגיע לספירת שבועות ואמר לו רק מספר הימים אין בכך כלום באופן שזוכרת השבועות לעיכובא, כגון בסוף שבוע, שהרי הזכרת השבועות מעכב וכנ"ל.
- יד.** וי"א דבכל גווני יכול לברך כשלא אמר לו גם השבועות, ואפילו אם הוא בענין שאין הזכרת השבועות מעכב, משום דכל שלא הזכיר שבועות כמנהגו מוכחא מילתא שמכוין שלא לצאת (מ"ב סק"ב ושו"ת צ"ח ס"ט).
- טו.** ודבר זה מצוי הרבה ביום ל"ג בעומר, אם אמר לאחר שהיום ל"ג בעומר, דכיון שלא הזכיר שבועות לדעה שניה יכול לספור עדיין בברכה.
- טז.** אם היה זה בשעת בין השמשות והאיש הזה המשיב רגיל תמיד לברך דוקא לאחר צאת הכוכבים, מתברר דבאופן זה הוי כמכוין בהדיא שלא לצאת ומותר לו לחזור אחר"כ ולמנות בברכה, ולמעשה צ"ע (בה"ל ד"ה שאם).
- טז.** מי ששאל לחבירו בלשון שאלה אם כך הספירה הלילה, והלה השיב לו הן, כיון שאמר בלשון ספק כו"ע מודו דלא יצא, דאין דרך למנות בלשון שאלה, וכ"ש המשיב דודאי לא יצא (ד"ע"ו סי' ס"ד, בה"ח סק"א).
- יז.** אם ספר באותיות א' ב' שאמר היום יום א' או יום ב' או ג' ימים, ויש אומרים שיצא ידי חובתו, ויש אומרים שלא יצא, ויש לחוש לדבריהם לחזור ולספור בלא ברכה (ש"ע הרב סי' ב"ה"ל ד"ה מונה).

מוכיח האדם שאכן אין הוא שונא את חברו, כי מראה הוא בזה שחפץ הוא בטובתו, וכשרואה חברו שהוא נוטה מהדרך הישרה, הוא בא אליו ומעוררו, כדי שישטיב מעשיו, ולא יפול לבאר שחת. אך כשממעצל לדבר וחושב בלבו מה לי ולו, ולמה לי להתערב במעשיו, אות הוא שרעיון אינו שלם גם במצות לא תשנא את אחיך בלבבך. ולמעשה זוהי אחת הנקודות שבמצות התוכחה, שהיא למען אהבת חברו, ובהו אנו מתנדבים בדרכי השי"ת, שנאמר בו (משל"ג יב): את אשר יאהב ה' יוכיח, שתוכחתו של הבורא היא גם כן מפני שרוצה בטובת בראיו, ולכן אף שהקב"ה מ' מאריך אף, מקדים הוא לפעמים להעניש את האדם בעונש קל, כדי לעוררו בתשובה, וזהו מצד רחמי וחסדיו, כי אם ימנע הקב"ה ממנו את העונש הקל הזה, לעול האדם להמשיך במעשיו המוקלקלים, והיהו צורך להענישו אחר כך בעונש כבד, והקב"ה המרחם על בריותיו אינו חפץ בכך, ולכן מעוררו בזה כדי שישוב ושוב לא יצטרך לעונש כלל, וכן מוטל על האדם להתדבק בדרכי יוצרו, ולהוכיח את חברו ולמנעו מן החטא, כי בזה חוסך ממנו יסורים ועגמת נפש לרוב, כי באם יניחו לנפשו ולא יטרידו כדי למנעו מן החטא, אז יהיה סופו מר, ומי זה אשר יראה את חברו רודף אחר האש ולא יעבבנו? וכמו האב שמוכיח את הבן מפני שמרחם עליו, כך ראוי לכל אדם החפץ בטובת חברו למנעו מן החטא, וכשאין עושה זאת אות הוא שאין חברו חביב בעיניו.

ותוכחה זו הבאה מתוך אהבה, ערב הוא לשומעה ומתקבלת עליו, ומועילה פי כמה מתוכחה בעגרות וגידופים, כי אז יבין עמיתו כי לטובתו מכוון המוכיח, ומתעורר אצלו אהבה כלפי המוכיח, ואז קרוב לודאי שדבריו יעשו רושם ויפעלו את פעולתם. מה שאין כן כשמוכיח בדברים קשים, אז לא די שאין הם מתקבלים על הלב, אלא גורם ריחוק ושנאה, ונמצא שבמקום לתקן קלקל יותר. יעזור השי"ת שיהיו דברינו נשמעים, ונזכה לקיים מצות התוכחה כראוי וכיאות.

בימי הספירה - בין אדם לחברו

והתורה נקנית בהם, נמנים הרבה דברים שבין אדם לחבירו, ענוה, דיבוק חברים, אודה את הבריות, מכריעו לכף זכות וכו', וזוהי הדרך להגיע לתורה, כמו שמבאר באריכות רבי חיים ויטאל זיע"א בספרו שערי קדושה (פרק ג) שהמידות הרעות קשות הם מן העבירות עצמן מאוד מאוד. וכתב שם שהטעם הוא מפני שהמידות הם שורש לכל התורה כולה. ומוסף שם דבר נורא, שלכן אין המידות נמנים בכלל התי"ו מצוות, מפני שהם השורש שעליו עומדים כל המצוות, ומסיים בזה הלשון: 'נמצא כי יותר צריך האדם להיזהר במידות הרעות יותר מקיים המצוות עשה ומצוות לא תעשה, כי בעל מידות טובות ננקל יקיים כל המצוות', עכ"ל.

וכן מובא בשפת אמת על התורה (ויקרא פ' אחרי-תרמ"ב) וזה לשונו: תיקון המידות כענין דרך ארץ קדמה לתורה. פרישות מקנאה, תאוה, כבוד, ועל זה ניתקן ימי הספירה תיקון המידות להיות ראויים אחרי כן לקבל התורה, עד כאן לשונו. ובמשנה באבות שאמרו שם (ב' ב) יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ שיגיעת שניהם משכחת עוון, וביאר שם התפארת ישראל וזה לשונו: ר"ל לימוד התורה הוא יפה רק כשיש עמה מוסר וענוה, דרך על ידי יגיעתך בשתיקה, ישתכח ממך כל אפשרות לחטוא. עכ"ל.

ולמדים אנו מזה שכדי לקבל את התורה תנאי מוכרח קודם לכן הוא עבודת המידות ותקונם.

והוא שיש להיזהר במידות הרעות יותר מקיים המצוות עשה ומצוות לא תעשה, כי בעל מידות טובות ננקל יקיים כל המצוות, עכ"ל.

וכן מובא בשפת אמת על התורה (ויקרא פ' אחרי-תרמ"ב) וזה לשונו: תיקון המידות כענין דרך ארץ קדמה לתורה. פרישות מקנאה, תאוה, כבוד, ועל זה ניתקן ימי הספירה תיקון המידות להיות ראויים אחרי כן לקבל התורה, עד כאן לשונו. ובמשנה באבות שאמרו שם (ב' ב) יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ שיגיעת שניהם משכחת עוון, וביאר שם התפארת ישראל וזה לשונו: ר"ל לימוד התורה הוא יפה רק כשיש עמה מוסר וענוה, דרך על ידי יגיעתך בשתיקה, ישתכח ממך כל אפשרות לחטוא. עכ"ל.

ולמדים אנו מזה שכדי לקבל את התורה תנאי מוכרח קודם לכן הוא עבודת המידות ותקונם.

טיב הבנין

"וספרתם לכם וגו'
שבע שבתות תמימות תהיינן" (בב. טו)

כתב הטור (לא"ח סימן תצג): "נוהגין בכל המקומות שלא לישא אשה בין פסח לעצרת, והטעם שלא להרבות בשמחה, שבאותו זמן מתו תלמידי רבי עקיבא". (עיין קצור שולחן ערוך סימן קכ).

טעמא דהלכתא, מבואר בספר כף החיים שם (שלושי ס"ק ה) וז"ל: "וכל זה שעושים זכר, כדי להתרחק מהשנאה והקנאה והתאוה והגאווה והכבוד, ולקנות מידת האהבה והענוה והשלום".

"ולכן כתב בשער הכוונות (דף א ע"ג) להזכיר מאוד בענין אהבת החברים העוסקים בתורה ביחד, יעויין שם" עכ"ל.

נמצאת עיקר עבודת ימי הספירה הללו: "להתרחק מהשנאה והקנאה והתאוה והגאווה והכבוד, ולקנות מידת האהבה והענוה והשלום".

ואשר הביא הכף החיים מדברי רבינו האר"י ז"ל בספר הקדוש שער הכוונות, כוונתו למה שכתב שם (בדרושי ברכת השחר) וז"ל: "קודם שהאדם יסדר תפילתו בבית הנכנסת מפרשת העקידה ואילך, צריך שיקבל עליו מצות 'ואהבת לרעך כמוך' (להלן י"ט, יח), ויכוין לאהוב כל אחד מבני ישראל כנפשו, כי על ידי זה תעלה תפילתו כלולה מכל תפילות ישראל, ותוכל לעלות למעלה ולעשות פרי".

ובפרט אהבת החברים העוסקים בתורה ביחד, צריך כל אחד ואחד לכלול עצמו כאילו הוא אחד אבר אחד מן החברים שלו. ובפרט אם יש להאדם ידיעה והשגה, לדעת ולהכיר לחברו בבחינת הנשמה".

"ואם יש איהו חבר מהם בצרה, צריכים כולם לשתף עצמם בצער, או מחמת חולי או מחמת בניין ח"ו, ויתפללו עליו. וכן בכל תפילותיו וצרכיו ודבריו ישתף את חברו עמו, ומאד הזהירני מורי ז"ל בענין אהבת החברים שלנו של חברתנו". עכ"ל מוהר"י זיע"א בשער הכוונות שם.

שהיתה עיניהם צרה אלו באלו

פירש בספר הקודש בית אהרן (ריש פרשתנו) וזה לשון קדשו: "זאת תהיה תורת המצורע. ונכל לומר, על פי מה שאמר אדוני אבי מו"ר זצוק"ל, על מ"ש 'להוציא רבים ידי חובתם' - היינו להוציאם מהחובות שלהם ומעונותיהם".

והיינו, שמלמדנו הרה"ק רבי אשר הגדול מסטאלין זצוק"ל, ברמו לשון המשנה שלהי ראש השנה (פ"ד מ"ט): "רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אָמַר, שְׁלִיחַ צְבוּר, מוֹצֵיא אֶת הַרְבִּים יְדֵי חוֹבָתָן". - שבא רבן גמליאל לפרש לנו את עיקר תקידו של 'שליח - ציבור' במה שצריך לעשות למען הציבור, הוא שיהא מוציא את הרבים ידי חובתן, להוציא אותם ולחלץ אותם מתוך ידי חובתן, מכל החובות והעונות שלהם.

ובנתיב דרכו של אביו הק' ממשיך ה'בית אהרן' ומפרש: "זהו פירוש הפסוק, כי 'מצורע' הוא מוציא רע". [תיבת 'מצורע' נדרשת בגמרא (ערכין טו): מלשון 'מוציא-רע'].

"ופירושו הוא כך, 'את תהיה תורת המצורע', היינו תורת האדם ולימודו תמיד - להוציא הרע מאתו. ולהתלמד מן הלימוד, האין להוציא הרע מאתו".

כלומר, רומז לנו הכתוב כאן, 'זאת תהיה תורת' - היא התורה שהאדם לומד תמיד: 'המצורע' - להוציא הרע ממנו. כנודע שנקראת 'תורה' מלשון הוראה, ללמד לישראל הוראת הישר והטוב. ותמיד היא 'תורה' להורות וללמד, 'ולהתלמד מן הלימוד' בתוצאת הלימוד למעשה, 'להוציא הרע מאתו'.

כתיקידו של 'שליח ציבור' היא להוציא את הרע מן הציבור, ותפקידו של כל יחיד מוטלת על עצמו להוציא ולהפקיע את הרע מתוכי נפשו פנימה.

ולפי דרכו מוסיף ה'בית אהרן' וממשיך להדריכנו ולהחכימנו, שיש ביסוד זה 'אבן הבוחן' לבדוק זאת בעצמו: "וזהו גם כן הניסיון, אם אחר לומדו לא נתרחק מתאוות רעות רחמנא ליצלן, ולא הוציא הרע מאתו. ידע שלימודו לא נחשב לכלום, כי לא למד מהלימוד כלום".

דהיינו, שיש מבחן וניסיון ברור לאמת הדבר ולבודקו אל נכון, כי אחר הלימוד צריך לחוש ריחוק והתבדלות 'מתאוות רעות'. וכן צריך בתוצאת הלימוד להפיק ממנו את הרע, כדי 'שהמאור שבה יחזירנו למוטב', ולב יודע מרת נפשו. ולכן אם לא נתרחק כלום מן התאוות, ולא הוציא הרע מאתו בשאר סוגי הרעות, בדעות ובמידות וכיוצא, מתוך התורה שלמד. - זו הוכחה ברורה שאין זו 'תורת' אמת, כי אם מן השפה ולחוץ. ולימודו לא נחשב לכלום לגבי זו התוצאה ותכלית התורה המתבקשת, שהרי 'לא למד מהלימוד כלום'.

ומסיים ה'בית אהרן' ומפרש את ההיפך, מה היא כן הצלחת מבחן הניסיון במידה הטובה שבתורה: "אבל אם אחר הלימוד הוציא הרע מאתו, ונתרחק מתאוות רעות אשר היה מורגל בהם עד כה, ונתרחק לבו לעבודת השם יתברך בשמחה, אז בודאי לימודו לימוד נכון", עד כאן העתקת אש שלחבת לשון קדשו.

כלומר, כשיחוש הוציא הרע מתוכו ביוזק התורה שחררה בו פנימה, ונשחנה מהותו הטובה, להתרחק אפילו מתאוות רעות שהיה 'מורגל' בהם, שזהו כמו 'טבע שני' שלו כידוע. ורק האירה והזריחה בו תורתו באורה הנערב 'ונתרחק לבו לעבודת השם יתברך בשמחה'. - זהו הסימן אשר 'בוודאי לימודו לימוד נכון', שהרי פעל את תכלית פעולתו, והצמיח את פירותיו לטובה, אמן. [מאמרי ביאור בספה"ק בית אהרן בפני בחורות הבחורים דחסידי 'פינסק-קארלין' (פרשת מצורע), עי' שם].

מסופר על אחד הרבנים בדורות הקודמים, שפעם אחת לעת ערב לאחר ששתה כוס קפה עם הלב כדרכו, נוכר שבאותו יום התאחר בסעודת הצהריים הבשרית, ועדיין טרם עברו שש שעות מעת אכילת הבשר, ונמצא שנכשל בשגגה באיסור אכילת בשר בחלב, רחמנא ליצלן.

קם כביד מקומו כשהוא נסער עד עמקי נשמתו, ולא מצא מנוח לנפשו, הרב מצא באה ממשלה חמורה כזו לידו, ולא נוהר לחשוב תחילה במה שמכניס אל תוך פיו. כדרכם של יראי ה' לחשוב רגע לפני כל דבר הנכנס לפה, ולפני כל מילה היוצאת מן הפה.

והנה הגיעה השעה שנוצר הרב לצאת אל היכל בית מדרש הגדול, ולהרצות את שיעורו הקבוע לפני קהל שומעי לקחו. - אך הוא חש שאינו מסוגל בשום פנים ואופן לומר את השיעור עם פה כזה המגואל באיסור חמור של 'בשר בחלב'.

הוא התהלך נבוך בדעתו כשנפשו מתחבטת בתוכו, איך אפשר כך לומר את השיעור? כיצד ישמשו בערבוביא התורה עם הרעה באותו פה? הרי הם תרתי דסתרי אהרדי, או שהפה דובר תורה וחכמת אלקים, או שחלילה הוא מתמלא בדברים הפוכים מדרכי נועם ושלוש של תורה.

אולם מאידך גיסא, הרי אי אפשר חס ושלוים לבטל תלמוד תורה

דברים, שהיא אחת מן המצוות הגדולות ביותר שבעולם, ולא ידע להשית עצות בנפשו הסבוכה והכאובה.

ויהי בצר לו נשא את עינו למרום, והשיג מבטחו בה' אלקיו אשר פועל ועושה הכל גם בו בתוכיותו, הסיר מעצמו את האבן הכבדה של מבוכת הלב. והחל פוסע במנוחה אל השיעור בהחלטה להשאיר הדבר כפי שיגלגל השם יתברך את עולמו בעינא דאשגחותא תדירא.

תורת המצורע - המוציא רע

"את תהיה תורת המצורע ביום טְהַרְתוּ וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן" י"ב

והנה יתכף בהיכנסו לבית המדרש הבחין באיש יהודי חשוב, תלמיד חכם ובר אוריין, וביקשו למלא את מקומו ולמסור את השיעור לפני לומדי בית המדרש. ובכך נמצא שלא התבטל תלמוד תורה דברים, וצירף לו הקב"ה את מחשבתו הטובה למעשה, והכל על מקומו בא בשלום.

כעבור שנה, בהגיע אותו היום שבו נכשל אשתקד, פנה הרב לשומעי לקחו וגילה בפניהם: דעו לכם נאמנה, שבשנה שעברה אירע לי נס ביום זה, במסירת השיעור הקבוע דגן!

התפלא הציבור והופתע, שכן לא ידעו כלום איזה נס אירע עמם ביום זה?

סח הרב בפניהם דברים כהווייתן, מכישלונו הגדול שבשנה שעברה בשתיית החלב בטרם עברו שש שעות מאכילת הבשר, ובהיות שלא רצה לומר שיעור תורה רבים עם פה כזה שנכשל ברע, והיה מלא צער ומבוכה, אינה ה' לידו תלמיד חכם חשוב שהגיע לביהמ"ד בדיוק בזמן השיעור, ועל כך מודה אני עתה להשי"ת בכל לבב, בסוד שרים ועדה.

אחד השומעים שלא הבין כל כך את פשר הנס, הפנה את תמינתו אל הרב: ויורנו רבינו, וכי מה דופי יש בדבר? איזה איסור יש להרצות שיעור ברבים, לאחר שנכשל בענין כזה?

השיבו הרב: אסביר לך הענין, הנה משחר ילדותי החדירו בי הורי את חומר האיסור של בשר בחלב. אצלנו בבית בכל פעם שסיימו ארוחה בשמירת, היו יתכף מחשבים את השעה הששית, ומכריזים את סוף פני איסור שתיית הקפה!

לפיכך נכנס חומר איסור זה וחדר בלבבי, ולכן גם כהיום כשכבר זקנתי ונחרדתי מאד מכישלון זה, עד שהרגשתי בנפשי שאינני מסוגל לומר כך את השיעור, וללמד תורה זכה וטהורה לעם ישראל עם פה רע כזה!

ללמדנו כיצד להעריך ולרומם את לימוד התורה הקדושה, שתהא שמורה בטובה ומרחיקה מן הרע, שלא לערב חלילה קודש עם חול, הטמא עם הטהור יחדיו בבת אחת... רחמנא לישובן, כי אם 'תורת המצורע' - המוציא רע!

ואגב אורחין הרווחנו כאן טיב לקח מוסר נוסף, בגודל כוחה של 'גירסא דינקותא', שהיא מתקיימת ביותר בנפש האדם, כדמפורש להדיא בדברי רש"י ז"ל פרק במה מדליקין (שבת כא: ד"ה גירסא). ועד כמה דברים שבקדושה שמחזירים לילדים הרבים ביראת שמים טהורה, נותרים חקוקים לנצח בלבבותיהם גם עד זקנה ושיבה.

אחד מגדולי הצדיקים בהונגריה של הימים ההם, היה הגה"ק רבי הלל מקולומייא זצוק"ל, מלבד היותו מרביץ תורה גדול ורב פוסק בדורו, היה מנהגו בקודש לנדוד בנסיעותיו מעיר לעיר כדי להחזיר לב ישראל בתשובה, ולהרבות שלום בין ישראל לאביהם שבשמים. וכבר פקיע שמה בכל מקומות פזורות ישראל, שהיו מצפים ומייחלים לקראת בואו לעורר את הלבבות.

בכל מקום שהגיע היו מתאספים יהודים רבים מן העיר עצמה ומסביבותיה לקבל את פני קדשו, ולשמע את דבר ה' ברמה בדרשותיו החוצבות להבות אש.

פעם הגיע רבי הלל הצדיק אל אחת הערים, נכנס אל בית אכסנייתו כדי לנוח קמעא מעמל הדרך, בטרם ייצא אל בית הכנסת הגדול והמרכזי, שבו כבר התאספו כל יהודי המחוז לדרשה דכלה.

והנה נכנס לביהמ"נ יהודי אחד לא מוכר, שכנראה התארח באותה עת בעיר, וכששמע שהרה"ק רבי הלל המפורסם מגיע הנה לדרוש את דרשתו אחותו התרגשותו עצומה מפחד ומשמחה גם יחד, וציפה בכליו עיניו לקבלת פני קדשו של הצדיק.

בעודם יושבים וממתנים בציפייה דרוכה אל הדרשה הגדולה, כשראו בני המקום את התרגשותו הגדולה של היהודי לקראת גישתו עם הרבי, שאלוהו על מה ולמה נרגש הוא כל כך?

פתח האיש ואמר, אספרה נא לפניכם את 'טיב המעשה' שלי, כדי שתבינו ותכירו במי המדובר, ומה רב כוחם של הצדיקים הקדושים! לפני שנים רבות התגוררתי בארץ אשכנז [גרמניה], שם נדבקתי לדאבון לבי בגנע ההשכלה שהחל אז להתרבות בגרמניה, כמו מגיפה אשר רבים חללים הפילה ל"ע, שכתתי לגמרי מדבר יהדותי, כאשר התגוררתי בין הגויים, הולך בדרכיהם ועושה כמעשיהם, רחמנא ליצלן.

לרגלי מסחרי הגעתי פעם אל אחת הערים בגליציה, כדי להשתתף שם ביום השוק הגדול ולעסוק במסחר כדרכי. והנה בלכתי שמה ברחובות העיר ראיתי פתאום המולה גדולה בין יהודי המקום, שיצאו כולם קונים עם נערים ונהרו אל תחנת | המשך בעמוד הבא <

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פריטיה שנשירחו ומערכת ע"י הקוראים

'מיותרים לכאורה'

ערכתי רשימת קניות לחג הפסח מבעוד מועד ושלחתי הזמנה מפורטת לסופר. את הקניה הגדולה שלחו לי על ידי שליח. כשפירקנו את ארגוים ראיתי כמה אי דיוקים במצרכים שהגיעו שלא על פי הזמנה אלא הוסיפו על דעת עצמם.

דבר אחד הפריע לי יותר מכל, וזה היה שבמקום 12 בקבוקים של שמן אגוזים, הם שלחו לי 15 בקבוקים, ולמה שלחו 15 במקום 12? בגלל שהיה נוח להם לשלוח ארגו סגור עם 15 בקבוקים שמכיל הארגו המקורי מהמפעל ולא לפתוח ולהפחית. זה דבר שצורם לי באופן עקרוני, שהרי אני יודע כמה שמן הבית צורך בפסח ואחרי הפסח אין לי מה לעשות עם השמן הזה... זה הרס לי אבל החלטתי שלא לעשות מהו עסק ושתקתי.

בחול המועד פסח פנה אלי ידיד קרוב ושאל אם יש לי מספיק שמן אגוזים לחג? השבתי: "יש לי ב"ה די היותר!!!". אז הוא סיפר לי שהתרוצץ בין כל החנויות בעיר ובין כל השכנים ומתברר שיש מחסור ארצי בשמן אגוזים. ואז שאל בהססנות אם יש לי למכור לו בקבוק? שאלתי כמה בקבוקים הוא צריך, השיב שאם הוא שיג שלושה בקבוקים יהיה זה הישג ענק. סיפרתי לו את מה שמתברר כעת בהשגחה פריטית שהסופר שלחו לי שלושה בקבוקים מיותרים לכאורה ועתה מסתבר שמדובר בהשגחה של ממש. שמתח חג חור לשרוד בביתם ביתר שאת!!!

יום ראשון 15/10/2010

לפסוח על הפקקים

יום לפני פסח יצאתי מבית הכנסת אחי הפילת מנחה ושוחחתי עם חבר טוב על עניין שהייתי צריך ייעוץ. התברר לי שהוא צריך להגיע לטיפול שניניים עם הבת שלו במרכז קניות במרחק חמש דקות נסיעה. הצעתי לו שבמקום לדבר בחוץ נדבר ברכב בדרך למרכז וכך יגיע בנקל למרפאת השניניים ללא צורך בנסיעה באוטובוסים שלוקחת זמן רב. הוא ניסה לסרב אבל במחשבה נוספת נענה בחיוב מניין שזו שעת מלחמה ותנועת האוטובוסים דלילה על פי נוהל. הוא קיבל את ההצעה בשמחה ולדרך יצאנו.

בדרך התקשרה אחתי ואמרה שהיא במרכז קניות ושכחה לקחת את הכרטיס אשראי לתשלום ואין לה איך לשלם. שאלתי היכן בדיוק היא ממוקמת ואמרתי לה שתוך כמה דקות אני אצלה. אלא שבצומת האחרונה שעולה למרכז הקניות התברר שהכל פקוק ואין אפשרות להתקדם, הפקק הקטן הזה שברגל זה חמש דקות הליכה ועבר חג זה יכול להיות עשרים דקות עיכוב. חבר שלי מיד הציע שילך ברגל עם ביתו ויביתו מסרה את הכרטיס לאשתי בדיוק בצמוד למרפאה. עשיתי פרסה והבנתי שלא אני עשיתי טובה לידידי כי אם הקב"ה טובה את יד ההשגחה לעזור לי...!

יום ראשון 15/10/2010

המעוניין לזכות את הרבים בספור של השגחה פריטית מוזמן לשלוח אל ר' שמחה סמואלס פקס: 15326517922 או ל: o.y.wines@gmail.com

כשבררתי על מה הבלגן הגדול, אמרו לי שצדיק גדול מגיע עתה אל העיר, הלא הוא הרבי הקדוש בעל "דברי חיים" מצאנו צדוק"ל, (יומא הדילולא רבא הי' השבוע יום א'), שהגיע לרגל שמחת ברית מילה שתיערך בעיר, ועתיד הוא לערוך את שולחנו הטהור לאחר הברית.

לאחר כמה שעות, הצענטי לכמה מחברי הסוחרים להיכנס אל בית הכנסת הגדול המקומי, כדי לחזות מקרוב ב'חסידאקעס' ובריקודיהם... הגענו שמה קבוצה של כמה סוחרים יהודים, נכנסנו לביהמ"ד וראינו

שאוהזים כבר באמצע ה'טיש', הרבי יושב עטוף בבגדי משי בראש השולחן, אוכל מסעדות המצוה, ומחלק 'שיריים' לציבור כמנהג החסידים.

אנו עמדנו מן הצד, והבטנו בהשתאות אחר המראה המלבלב הזה, כשכל החסידים סביב עומדים במורא, ומלאים התלהבות שיש בה אושר וסיפוק של שמחה, מזה עידן רב לא ראיתי שמחה כנה ואושר פנימי שכזה! והנה בעודי עומד ומסתכל בהתפעלות בשמחה הגדולה, ובהתקשרות האיתנה שמקושרים התלמידים כל כך ברבם, מביט בי לפתע הרבי הקדוש בכבודו ובעצמו ומסמין לי באצבעו לגשת ולהתקרב אליו.

ניגשתי בחיל ורעדה, פיק ברכיים אחוזני, כשכל הקהל הגדול שעל הטריבונות [פארנצעס] מסביב עוקב אחרי בדריכות. הרבי חיך לקראתי, הוציא עם הכף שבידו נתח בשר שמן ונכבד מתוך צלחתו האישית, והעניק לי באהבה ובמלא חופנים! חזרתי למקומי, אכלתי להנאתי מן ה'שיריים' של הברש שטעמו ערב מאוד לחיכי, והטיש המשיך להתנהל כסדרו.

אך תיכף כשהורתי מאותו 'טיש' לבית אכסנייתי, נתפסתי פתאום באיזו 'מחלה' מסתורית שלא יכולתי כלל לאכול שום דבר, כל מאכל שהכנסתי לפי דחפוהו המעיים והוקיעוהו מיד החוצה, הקאתי שם הרבה, ולא יכולתי לאכול כלום.

אם מתחילה חשבתי שתוך זמן קצר תעבור ה'התקפה' הזו, התברר לי שאין זו התקפה חולפת, אלא כנראה מחלה קשה רח"ל. חלפו יום וגם יומיים ועדיין המחלה מתגברת במלוא עוזה, בני המעיים בגדו בי וכל מאכל שהגיע לפתחם או שנדחף מיידית ביציאה החוצה, או שחזר ועלה אל בית הבליעה בהקאות חוזרות ונשנות.

הלכתי מיד לדרוש ברופאים, ולאחר שערכו בי סדרת בדיקות מקיפות פנימיות וחיזיוניות לא מצאו שום פתרון למחלתי המזוהה. גם פרופסורים מומחים ידועי שם שפירטו עבורם הן רב לא הצליחו לגלות את סיבת מקור המחלה, מדוע אין המעיים מסוגלים 'לקלוט' שום דבר מאכל בתוכם. הם הודו בפה מלא שמעולם לא שמעו ולא ראו מין מחלה מסתורית שכזו, ובכל ספרי הרפואה לא מצאו מזור ותעלה לתופעה משונה נדירה שכזו, שבני מעיים ישליכו חוצה את כל הנכנס בתוכם... התהלכתי אורב עצות כשהסכנה מתגברת מיום ליום, באין שום מוצא מן הסבך, מצבי הלך והתרדרר, ללא

שטצוק וספריש

די הייליגע ספירה

מיטן טיב הכונות

היום יום אחר לעומד
חסד שכחוסר

מאת הגה"צ המקובל
רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

השיג בחנויות הספרים המובחרות
הפצה ראשית מרכז הספרים בהגלת הרב צחק פרידמן 03-6194114

ב' ברכים / היסטוריה ותימנים / ספרים טובים >> מהדורה חדשה

מדור חדש!
סידור רבי שבתי
עם פירוש טיב הסידור

וויכבו אותם מכות קדושת הצדיק שהחזיר כך בכונות אהבה מיוחדת כשהעניק לך את השיריים. וממילא פשוט שלאחר שהתקדשו המעיים אינם מסוגלים עוד לקבל בשר פיגולים, והם מתעבים מעצמם את כל השיקוצים שבמאכלות האסורות שהנך מכניס לפיך. תוכל להיווכח בבירור באמיתות דברי, הוסיף הרב, כשתאכל מאכלים כשרים בהידור, או משיירי סעודות שבת ויום טוב ושאר סעודות מצוה, ותראה שבמאכלים אלו לא תסבול כלל, והם ייקלטו יפה במעיך.

תיכף כשמעו המשמשים בקודש את דברי הרבי, הגישו לפני מן המאכלים הכשרים והמקודשים שהיו בבית הצדיק, ואכן לפליאתי ולשמחתי העלאתי לאכול אותם בלא שום קושי, והם נקלטו יפה בתוך המעיים,

והוכח שהצדק עימו!

המשיך הרבי ושאלני, האם הנך משמר את השבת? משנענית בשלילה החלו עיניו של הצדיק זולגות דמעות כמים, וזעק מדם לבבו: כיצד יכול איש יהודי לחלל את השבת? וכי יודע אתה מה נגרם לנפשך בחילול השבת, הרי אתה מוביל אותה במו ידך לשאול ולאבדון, עד שגם הגיהנום הנורא עדיין אינו מוכך בשלמות חטא קשה זה, וצריך עוד לסבול כמה עינויים ועונשים קשים לתיקון הנפש. וואס וועט זיין דער תכלית? [מה תהיה ה'תכלית' שלך בחיים?], כיצד ניתן לאבד את הנשמה במו ידיים!?

שוב שאל ובריר אודות סדרי החיים שלי בכמה מצוות ויסודות הדת, ובכל דבר שעניתי בשלילה געה בבכי מר, ודיבר הרבה על ליבי, ולא זו משם עד שהחזירני בתשובה שלמה!

מאז אותו ביקור בהיכל הקודש של רבי הלל, עזבתי בבת אחת את כל העבירות הקשות שלי, כשהבנתי באותו מעמד שהאיר הצדיק את נשמתו עד כמה הם 'תועבות' מאוסות, כמפורש בסוגיא ערוכה לפנינו בפרק הנודר מן המבושל (נדריים נא): "הכי אמר רחמנא (ויקרא כ, ג) 'תועבה' - תועה אתה בה!"

שיניתי את דרכי מקצה אל קצה, ופתחתי דף חדש של תשובה ומעשים טובים, כשרבי הלל ליווה אותי כל אותה עת, והעלה אותי מדרגה לדרגה, עד שנעשיתי בעל תשובה משלם.

לפיכך, סיים האיש את טיב סיפורו המפעים, ממתין אנכי בדריכות והתרגשות גדולה לקראת זה הצדיק, שהחזירני אל צור מחצבתי וקרבני תחת כנפי השכינה. ואכן עם הגעת הצדיק למקום, קיבלו במאור פנים ושמח מאוד לקראתו, וזכה לקבל לקח מפיו בשפע גדול של תורה ויראת שמים!

ללמדך גודל כוחה של 'תורת - המוציא רע'! וכוח הצדיקים להחזיר את ישראל בתשובה, ולהוציא מהם את רעתם. שמתחילה החזיר בו הדברי חיים הק' מצאנו ניצוץ בוער של תשובה בכוח השיריים שזכה להתקדש בהם בחלקו. ושוב לאחר שזכה לאכילה משולחן גבוה וחוללו השיריים במעו 'מהפכה' עצומה, קירבו הצדיק רבי הלל מקולמייא בסבר פנים יפות, להשיבו בתשובה השלמה!

'תורת המצוה - המוציא רע'!

אוכל נחלש הגוף מאוד, עד שהגעתי למצב הקרוב לסכנת נפשות ח"ו.

אחד מחברי שדאג כל העת לשלומי, נזכר ב'שיריים' שקיבלתי מידו הקדושה של הצאנזער רב, והרהר עמי בדבר, מי יודע אם לא אותה חתיכת בשר שנכנסה לבטנך, היא הגורמת כאן לכל הבעיות שלך?

ומה נעשה אם כן? שאלתי ביאור, הרי אין בכוחי ואפשרותי לנסוע כעת לצאנז הרחוקה. וכך באין מוצא מן הסבך המשיכו ייסורי הגוף וחיבוטי הנפש שבקרבי לכאוב ולצער אותי מאוד.

והנה באחד הימים שמע חברי שהנה עתה הגיע 'צדיק' אחד לעיר, ובהיותי במצב קשה ומסוכן כל כך שאין רואים שום מוצא ופתרון להיחלץ מן הסבך, אמר שאולי כדאי לנסות לילך לשאול בעצתו. היה זה הגה"ק רבי הלל מקולמייא ז"ע, שהגיע בדרכי נדודיו אל אותה עיר למסור בה את דרשתו כדרכו.

אבל זה 'צדיק' אחר, שאלתי, זה לא הצדיק מצאנו? והרי הבעיה שלי נוצרה מן ה'שיריים' של הצאנזער, ולא של הקולומיאיער?

אל דאגה, ענה חברי כמבין גדול: אלע צדיקים זענען איין באנר! [כל הצדיקים כולם כרוכים באגודה אחת].

הלכתי אפוא בשארית כוחותי אל הרבי הק' מקולומייא, הוא קיבלני במאור פנים ושאל לבקשתי, סיפרתי לפניו על המחלה הקשה והמזוהה שתקפה את בני מעיי, כשרופאים ופרופסורים מומחים אינם מצליחים להביא שום תרופה למחלה שאינם מכירים, והישועה מתבוששת לבוא.

הרב הצדיק החל לשאול שאלות רבות, בניסיון לחתור אחר שורש המחלה, ולבסוף שאל אותי מה עשיתי בטרם שתקפה אותי אותה מחלה משונה. סיפרתי לפניו שנכנסתי באותו יום ל'טיש' שערך הצאנזער רב במקום, ועל כך שהוא קרא לי באמצע הסעודה וכיבדני במנה יפה של 'שיריים' מסעודתו.

תיכף כשמעו על כך רבי הלל חיך בהתרגשות, נו, פשיטא, עכשיו הכל מובן!

מה מובן? שאלתי בפחד ותימהון. הדבר פשוט, הסביר רבי הלל, ברגע שנכנסו אל מעיך השיריים הקדושים של הצדיק, הם קידשו וויכבו את מעיך, מעין קדושת האימורים שעל גבי המזבח, כד"א (יחזקאל מא, מב) 'זה השלחן אשר לפני ה'. הם טיהרו

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב'

מהדגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

0733-22-76-09 מתקשרים מוזמנים מקבלים ללא עלות דמי משלוח!